

Oponentský posudek bakalářské práce kol. Petra Tajovského
„Metodické postupy v modelech relativní chronologie Plútarchových *Paralelních životopisů*“

Oponent: Filip Horáček.

Jako bakalářská práce je předkládaný text kol. Tajovského bezmála dokonalý (drobné výhrady uvedu). Nejdříve zdůvodním, proč si to myslím, a potom přejdu k úvaze o popisu roviny, na níž zmíněná jen mírně poškozená dokonalost náleží.

Práce jistě není autorova první, je znát, že se umí přesně a účelně vyjadřovat, že prošel výcvikem. Jasně řekne, co chce zkoumat. Úvod k Plútarchovu životu a dílu je stručný a přiměřený vytčenému cíli. Výklad autor vede jasně a srozumitelně, čtenář je schopen odvíjení výkladu sledovat, autor na svého čtenáře myslí. Literaturu autor zpracoval rešeršně i z hlediska svého cíle vzorovým způsobem. Nevím sice, jsou-li k tématu ještě další práce, ale množství a zvládnutí literatury jsou na řemeslně plně uspokojivé výši. Podle mých dosavadních zkušeností patří tento autorův přístup u nás na FHS do vrstvy vzorových bakalářských prací.

Silně kontrastní hodnocení práce se mi podává, pokud se na ni zahledím z odstupu, a to i minimálního. Principiální chybou je, že autor se vůbec neptá, proč by měl tak náročný a komplikovaný úkol jako stanovení relativní chronologie *Životopisů* vypracován. Úkol vypracovat relativní chronologii např. u listů Pavla z Tarsu by jistě měl třeba teologický význam (jak se s dalšími cestami a zkušenostmi měnila jeho teologie), stejný typ práce by u lyrika Pindara mohl mít vliv na představu o jeho vlastních přesvědčeních apod. To uvádím jen jako příklad, že stanovovat relativní chronologii by mělo patřit do širších souvislostí. Mám pochybnost, zda samotná náročnost a spletnost úkolu plútarchovské chronologie a velká píle, kterou vyžaduje, dostatečně legitimují vypracování této bakalářské práce.

V této podobě je z práce zřejmé, jak už jsem řekl, že autor umí filologické řemeslo (rešerše, psaní, formální náležitosti), ale také to, že klasickofilologickému prostředí podlehl i v jiném směru. Klasická filologie, která postrádá jakýkoliv étos, a řeší „problémy“, o jejichž relevanci vůči čemukoli se ani nediskutuje, má silnou gravitaci. Autora přitáhla zcela. Bez sekundární literatury je přemýšlení o antických záležitostech jistě maření času, ale autor se dostal do jejího vleku. Ne že by se to na ploše celých knižních svazků běžně nestávalo i profesionálním klasickofilologickým pracovníkům při sepisování jejich publikací, ale ani to autora nevyvazuje z nároku, aby jeho práce byla vůči něčemu služebná, jakkoli skromně. Rozhodně mi nechybí nějaká ideologická agitace, která vyhlásí správný cíl poznání, ale chybí mi úvaha nad tím, do jakého širšího usilování autorova práce patří. (Jsem přitom přesvědčen, že na oborové klasické filologii by byla práce přijata jako výborná.) To je má hlavní výhrada vůči práci, která přece měla být „esejí“, nikoli jen materiálovou přípravou k ní. Tato výhrada podle mne má znamenat radikální pokles hodnocení. Ačkoli je práce provedena způsobem, který by mohl být pro mnohé z ostatních studentů vzorem, eseje mnoha ostatních studentů by mohly být vzorem zase této práci co do neotřelosti a samostatnosti. Nicméně věřím, že natolik schopnému autorovi, jakým se prokázal kol. Tajovský, se bude dařit oba kýžené aspekty spojovat.

Dále: chybí na závěr každého pododdílu krátké shrnutí metod daných autorů. Celkový závěr, hlavní výtěžek práce, vypadá, že byl psán narychlo, např. autoři Städter (sic?) a Konrad jsou vlastně jen zmíněni. Vzhledem k dosaženým výsledkům podle kap. IV

by bylo lepší trochu zeslabit formulace v úvodu (autor chce „pochopit celou šíři tohoto vědeckého paradigmatu,“ s. 6). Práce působí jako první krok, autor sice má celou šíři paradigmatu před sebou, ale u toho končí.

Další jsou jen drobné výtky (pravopisné chyby a překlady pomímám).

Není mi jasné, proč autor příležitostně cituje *jen* řecky, když se v řečtině nevyzná (např.: citát na s. 15 má nesmyslný rozsah, protože končí na *kai ton*, třetí citát tamt. má zbytečně první větu). Není vůbec třeba citovat v originálních jazycích, pokud se nerozebírá problém způsobený kulturním či sémantickým rozhraněním zdrojového a cílového jazyka.

Reprodukce a skloňování vlastních jmen jsou prováděny nedůsledně (jeden příklad za mnohé: „Lampriasově“ na s. 8 – „Lampriově“ v pozn. 6 tamtéž, to druhé je správně), na s. 5 jsem napočítal min. 13 chyb ve vl. jménech (navíc zkratky jsou zkratkami latinských podob jmen, kdežto autor uvádí napravo od zkratk nelatinské varianty vl. jmen).

Názvy spisů je vhodné uvádět kurzívou, zvláště v textech, kde to přispívá komfortu při rozlišování, jde-li o člověka či spis označený jeho jménem (*Lysandrus* – *Lýsandros*). To v práci nevadilo, ale jen to připomínám pro zvýšení pohodlí čtenáře.

Jindy nemá autor jasno věcně, a to tam, kde se stačí podívat do nejobyčejnějšího českého přehledového díla o antice. Např. s. 9, kde se vyskytují „historikové“ Hesiodos (ve skutečnosti epik) a Pindaros (básník).

Práci navrhuji jistě přijmout a hodnotím známkou 2.

Filip Horáček,
26. srpna 2010, Praha